

1. ชื่อผลงาน / เรื่องเล่า : เก่งให้ ใ้แก่่ง

2. คำสำคัญ : กำลังใจ ดูแลด้วยหัวใจความเป็นมนุษย์

3. สรุปเรื่องเล่าโดยย่อ :

“น้องเก่ง น้องเก่ง สู้นะลูก สู้นะ หายแล้วจะได้กลับบ้านเรากันนะลูก คุณหมอค่ะ ช่วยลูกป้าด้วยนะ”

เสียงเรียกจากผู้หญิงวัยกลางคน แววดาแดงกล้า ไบหน้าเต็มความกังวลพยายามเรียก เด็กชายวัย 15 ปี ที่นอนอยู่บนเปลขณะกำลังถูกเข็นเข้ามาในหอผู้ป่วยหนักอายุรกรรม อาจจะเป็นเรื่องทั่วไป ที่เรามักจะได้ยินคำพูดเหล่านี้ จากพ่อ แม่ หรือครอบครัวผู้ป่วย ดิฉันเองก็ไม่ใช่พยาบาลจบใหม่ ทำงานในอาชีพนี้มาแล้วเกือบจะ 4 ปี ได้ยินคำพูดแบบนี้มามากมานับครั้งไม่ถ้วน แต่ที่นี่เป็นที่ที่ฉันเพิ่งจะย้ายเข้ามาทำงานใหม่ ก็ต้องยอมรับว่าเหมือนฉันเริ่มเป็นพยาบาลมือใหม่สำหรับดูแลผู้ป่วยหนักก็ว่าได้ ฉันเดินไปถึงหน้าห้องผู้ป่วยซึ่งภายในห้อง มีเครื่องไม้เครื่องมือ เสาน้ำเกลือระโยงระยาง เสียงเครื่องต่างๆดังตลอดเวลา พี่พยาบาลทำงานด้วยความรีบเร่ง ฉันมองไปรอบ ๆ อย่างหวั่นใจและใจเริ่มสั่น นี่หรือที่ๆ เราจะเริ่มใหม่ ความรู้กับประสบการณ์ที่มีมาเพียงน้อยนิด จะทำให้เราดูแลคนไข้ได้ดีหรือเปล่า ชักกแล้วแล้วสิ “น้องมิ่งค์ น้องมิ่งค์” เสียงของพี่พยาบาล ดึงฉันออกจากห้วงความคิด “มาช่วยกันรับคนไข้ เร็ว คนไข้อาการไม่คงยดี” ฉันรีบเข้าไปช่วยดูแลคนไข้ ทั้งที่ลึกๆ ในใจมีแต่ความกังวล กลัว สับสนและประหม่ากับการดูแลคนไข้หนัก ใน ICU พี่พี่ คุยกันส่งอาการด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ดูเป็นกังวล ว่าคนไข้คนนี้มีภาวะหายใจล้มเหลว ต้องเฝ้าระวัง ดูแลอย่างใกล้ชิด ฉันได้แต่คิดว่า เด็กอายุแค่ 15 ปี ทำอะไรมานะ ถึงได้อาการหนักขนาดนี้ แวบหนึ่งของความรู้สึก ฉันไม่อยากจะรับมอบหมายให้ดูแลคนไข้คนนี้เลย กลัวจะดูแลไม่ได้ กลัวน้องจะอาการแย่งในขณะที่ฉันให้การดูแล แต่พอหยุดตั้งสติ ก็คิดได้ว่า เราไม่ควรเลือกที่จะอยาก หรือไม่อยากจะดูแลคนไข้คนไหน ฉันมาทำงานที่นี่เพื่อดูแลคนไข้ทุกคน ฉันต้องเรียนรู้ที่จะดูแลคนไข้ ไม่ว่าจะอาการหนักรุนแรงมากน้อยแค่ไหน “มิ่งค์เก่งทำได้ เชื่อฉันสิ” ฉันให้กำลังใจตัวเอง สูดหายใจเต็มปอด แล้วก็รีบวิ่งไปช่วยพี่พยาบาลรับคนไข้ลงเตียง

น้องเก่ง มีภาวะหายใจล้มเหลว ได้รับการดูแลรักษาด้วยเครื่องช่วยหายใจ มีอาการเหนื่อยหอบแทบตลอดเวลาแม้จะได้รับการยกโล่ประสาทในปริมาณที่สูง สัญญาณชีพเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา และยังคงไม่รู้สึกรู้สิดู พี่พยาบาลต่างได้รับมอบหมายให้การดูแลน้องเก่งหมุนเวียนกันไป เวรต่อเวร ฉันสังเกตเห็นแววตาของพี่ๆทุกคนที่แม้จะมีความวิตกกังวลแต่ก็มุ่งมั่นที่จะดูแลผู้ป่วย และแล้ววันที่ฉันได้รับมอบหมายให้ดูแลน้องเก่งก็มาถึง ที่สำคัญเป็นวันแรก เรียกว่าคืนแรกจะดีกว่า ที่ฉันได้ดูแลน้องเก่งอย่างเต็มตัว โดยไม่มีพยาบาลพี่เลี้ยงคอยดูแลฉัน ฉันรู้สึกกลัวที่สุดหากเทียบกับชีวิตการทำงานที่ผ่านมาของฉัน อาการน้องเก่งก็แย่ออกอยู่แล้ว ความรู้สึกของฉันสิ ยิ่งแย่อตามไปด้วย เพราะกลัว กลัวน้องจะอาการแย่ง เพราะหากเกิดเหตุการณ์นั้นขึ้นคงจะทำให้ฉันรู้สึกผิดและเสียความมั่นใจในการทำงานต่อไปแน่ๆ ฉันเดินไปดูน้องเก่ง มันช่างเป็นคำคืนที่เงียบสงัด ได้ยินเพียงแค่เสียงเครื่องมือต่างๆที่ทำงานอยู่รอบตัวน้อง น้องเก่งที่นอนอยู่บนเตียง ยังคงหายใจเหนื่อยหอบ แม้จะได้รับการยกโล่ประสาทหลายตัว ยาเพิ่มความดัน ถุงเลือดและเกร็ดเลือด ที่ถูกแขวนเรียงอยู่บนเสาน้ำเกลือหลายเสาเต็มไปหมดจนแทบจะไม่มีทางเดิน ฉันเดินมาหยุดอยู่ที่ข้างๆเตียง จ้องมองใบหน้า น้องเก่งสั๊กพัก และเข้าไปจับมือของน้องเก่ง พูดยกับน้องเก่งเบาๆว่า “คืนนี้พี่เป็นคนดูแลเก่งนะ อย่าดื้อกับพี่นะเก่ง”

ไม่มีเสียงตอบรับเพราะน้องเก่งหลับด้วยฤทธิ์ของยากล่อมประสาท ผ่านไปแปดชั่วโมงแสงของเช้าวันใหม่ส่องเข้ามาภายในห้องแยก วันใหม่เริ่มขึ้นการทำงานคืนนั้นก็ผ่านไปด้วยดี ดิฉันแอบถอนหายใจเสือกใหญ่เมื่อเดินลงเวร พร้อมกับพลังใจที่มีให้ตัวเอง “เห็นไหม มิ่งค์ บอกแล้วว่าแกทำได้” หลังจากวันนั้นฉันได้รับมอบหมายให้ดูแลน้องเก่งบ่อยขึ้น คุ่นเคยกับพ่อและแม่ของน้องเก่งมากขึ้น อาการของน้องเก่งเองก็เริ่มดีขึ้นเรื่อยๆ หายใจเหนื่อยน้อยลง แพทย์ค่อยๆหยุดยากล่อมประสาท จนน้องเก่งสามารถลืมตาขึ้นมาได้ และค่อยๆมีการรับรู้ดีขึ้น แต่ฉันก็ยังไม่ลืมทุกครั้งที่ได้ดูแลน้องเก่ง ฉันจะไปยืนพูดคุยข้างเตียงด้วยคำพูดเดิมๆว่า “น้องเก่งวันนี้ที่ดูแลเก่งนะ อย่าดี๊อะนะ” จากวันที่น้องไม่เคยลืมตา ไม่สามารถตอบสนอง ได้เพียงนอนแน่นิ่ง จนมาถึงวันที่สามารถมองเห็น สบตา พยักหน้าและกำมือเราตอบได้ แม้จะพันภาวะวิกฤตแต่การนอนรักษานานก็ส่งผลให้เกิดภาวะแทรกซ้อนต่างๆ ตามมา ทั้งติดเชื้อในปอด แผลกดทับที่ก้นกบและตามข้อเท้า หลังเท้า เรารายงานแพทย์เสนอให้มีการปรึกษาทีมแผลกดทับ เพื่อขอคำปรึกษาจากพี่ตายในเรื่องการดูแลแผล ปรึกษาแพทย์ศัลยกรรมเพื่อทำการผ่าตัดตกแต่งแผล พี่ตายแนะนำให้ดูแลแผลโดยใช้นวัตกรรมสารสกัดจากไบบยานาง พวกเราเองเห็นว่ามีค่าแพง แทนที่จะต้องเสียเงินซื้อยามาใส่แผล มันเป็นวิธีช่วยให้พ่อแม่ น้องเก่งประหยัด จากการขาดรายได้ เพราะต้องหยุดงานเพื่อมาดูแลลูก พวกเราทำแผลตามแนวทางที่พี่ตายแนะนำ หมั่นพลิกตะแคงตัว ในทุกๆครั้งที่เราทำแผลหรือพลิกตะแคงตัว สีหน้าน้องเก่งจะแสดงความเจ็บปวด น้ำตาซึม ร้องไห้ อยากให้หยุดทำ ไม่ยอมให้พลิกตะแคงตัว ฉันและพี่พยาบาลจะพูดเสมอว่า “อดทนนะเก่ง เจ็บจับมือพี่ไว้นะ ช่วยกันๆ ถ้าเก่งปวดมากที่จะฉีดยาแก้ปวดให้เดี๋ยวเก่งก็จะหายแล้ว” น้องเก่งก็จะยอมพลิกตะแคงตัวและให้ความร่วมมือในการทำแผล ไม่เพียงแต่เรื่องแผลที่สร้างทุกข์ทรมาน น้องเก่งต้องเจอเจอ ต้องฝึกหายใจเพื่อเอาเครื่องช่วยหายใจออก ช่วงเวลานั้นมันช่างผ่านไปอย่างยากลำบาก การฝึกหายใจล้มเหลวในหลายๆ ครั้ง เหนื่อยหอบมากขึ้นบ้าง หัวใจเต้นเร็วผิดปกติขึ้นบ้าง น้องเก่งรับรู้ทุกอย่างที่ตนเองทำไม่ได้ บางครั้งร้องไห้ น้ำตาซึม หรือกลัวที่จะเริ่มต้นใหม่ ฉันและพี่พยาบาลจะคอยให้กำลังใจ “ไม่เป็นไรนะเก่ง วันนี้ไม่ไหว พรุ่งนี้เริ่มใหม่นะ วันนี้พักก่อน พรุ่งนี้จะได้มีแรงสู้ใหม่” ด้วยกำลังใจที่เราให้กับน้องเสมอ แม้น้องจะคือบ้าง ท้อบ้าง ไม่รวมมือบ้าง สุดท้ายน้องเก่งก็ยอมรับมือเป็นอย่างดีในทุกการพยาบาล น้องเก่งนอนรักษาตัวอยู่นานนับเดือนตลอดระยะเวลา มีเพียงแม่และพ่อของน้องเก่งที่เฝ้าดูแลไม่ขาด แต่ด้วยภาระหน้าที่ในการทำงานหาเลี้ยงชีพบางทีแม่ น้องเก่งก็จะฝากน้องเก่งไว้กับเราเพราะต้องเดินทางต่างจังหวัด แม่จะเดินมาบอกเสมอว่า “แม่ฝากน้องด้วยนะ บอกน้องไว้แล้วว่าอย่าดี๊อะกับพยาบาล” แม่และพ่อไว้วางใจที่จะให้เราดูแลน้องอย่างเต็มที่ เช่นกันเวลาพ่อแม่ไม่อยู่ ก่อนที่ญาติคนอื่นๆจะเข้าเยี่ยม “แม่ไม่อยู่นะเก่ง เดี่ยวแม่กลับมานะ มีอะไรเรียกพี่นะ” ถึงน้องเก่งจะร้องไห้บ้างเมื่อเห็นผู้ป่วยอื่นๆมีญาติเข้ามาเยี่ยม แต่เราก็ให้กำลังใจน้อง น้องเก่งอดทนและเข้าใจความจำเป็นของพ่อแม่

อาการน้องเก่งดีขึ้นเรื่อยๆ ตามลำดับ ทั้งจากการรักษาของแพทย์ พยาบาล นักกายภาพที่เข้ามาช่วยทำกายภาพบำบัด ฝึกหายใจ บริหารร่างกายให้ จนถึงวันที่สามารถหายใจได้เอง ครอบครัวได้รับการเตรียมความพร้อมในการดูแลผู้ป่วย แพทย์อนุญาตให้กลับไปรักษาต่อและฟื้นฟูร่างกายโรงพยาบาลใกล้บ้านได้ ฉันประสานงานส่งต่ออาการเพื่อให้โรงพยาบาลลานกระบือรับกลับไปรักษาต่อ และในวันเดียวกันนั้น น้องเก่งก็ได้กลับไปรักษาต่อโรงพยาบาลชุมชนใกล้บ้าน ฉันย้อนคิดถึงวันแรกที่เห็นน้องเก่งเงินเข้ามาในตึก เด็กชาย อายุ 15 ปี

ในวันนั้นถูกเข็นขึ้นมาด้วยอาการไม่รู้สีกตัว หายใจหอบเหนื่อย สายน้ำเกลือระโยงระยางค์ ผ่านไป 52 วัน วันนี้น้องเก่งยิ้มให้ฉัน มีแรงพอที่จะถัดตัวเองย้ายเตียงได้อย่างไม่กลัวเจ็บแผลที่ก้น ใจสู้พอที่จะอยากลุกเดินขึ้นเอง จากคนไข้ที่ทุกคนต่างท้อใจในอัตราการรอดชีวิตของโรคนี้ ต่างให้กำลังใจกันในทีมให้สู้ ให้กำลังใจน้องเก่งให้สู้และน้องก็อดทนสู้ไม่ถอย ได้สร้างรอยยิ้มแห่งความยินดี ภาคภูมิใจและความประทับใจให้กับพวกเรา

ในความรู้สึกเล็กๆ ของฉันตอนนั้น นอกจากจะภูมิใจที่เป็นส่วนหนึ่งในการช่วยเหลือให้น้องเก่งหายได้อย่างเต็มความสามารถแล้ว มากไปกว่านั้นฉันรู้สึกขอบคุณน้องเก่งที่ผลักดันให้ฉันข้ามผ่านการเป็นพยาบาลมือใหม่ใน ICU ไปได้ ทำให้น้องรู้สึกว่าการพยายามจะทำให้เราข้ามผ่านอุปสรรคใด ใด ได้เสมอ เหมือนกับที่น้องเก่งเองก็เก่งสมชื่อที่ข้ามผ่านความทุกข์ ความเจ็บปวด ความกลัว จนสามารถดีขึ้นเช่นในวันนี้ ฉันยืนยันให้น้องเก่งพร้อมกับน้ำตาคลอเบา ๆ “หายดีแล้ว มาหาพี่บ้างนะ” ฉันโบกมือให้น้องเก่ง จนเปลวไฟผ่านลับประตูห้อง ICU ไป

ชื่อและที่อยู่ขององค์กร : หอผู้ป่วยหนักอายุรกรรม โรงพยาบาลกำแพงเพชร

สมาชิก : นางสาวณัฐพร เกินการ และเจ้าหน้าที่หอผู้ป่วยหนักอายุรกรรม

เป้าหมาย :-

ที่มาของปัญหา :-

กิจกรรมการแก้ปัญหา / พัฒนา :-

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น :-

บทเรียนที่ได้รับ

ขอบคุณน้องเก่งที่ทำให้เกิดความสำเร็จในวิชาชีพพยาบาลมากขึ้นและเข้าใจว่าการดูแลอย่างเอื้ออาทรคือคุณธรรมล้ำค่าของวิชาชีพพยาบาลซึ่งไม่ได้ปฏิบัติเพียงแก่บทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบ แต่เกิดจากใจที่เป็นกุศล มีจิตเมตตากรุณา ต้องการช่วยเหลือผู้ป่วยให้พ้นจากความทุกข์ ความทรมานจากโรค ส่งผลให้เกิดการให้การพยาบาลที่ก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อผู้ป่วย